

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1000. Usque Ad Annum 1063

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117956

§. 52. Burchardus Wormatiensis, ejusque Decretum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66323)

Sæculum XI. etiam in Capitulari Heitonis, Episcopi Ba-
A.C. 1022. fileensis, annis abhinc ducentis edito.

§. LII.

*Burchardus Wormatiensis, ejusque
 Decretum.*

vit. Burcha. Burchardi Episcopi Wormatiensis, Con-
cum Decret. cilio præsentis, industriæ debemus
edit. Colon. hæc Decreta, quæ suæ Collectioni Cano-
Vit. Olberti. num subjunxit. In eo opere concinnan-
n. 3. Sæc. 6. do, quo nomen suum celebravit, Bur-
Ben. p. 600. chardus adjutores habuit Walterium
 Episcopum Spirenses, Brunechonem
 Præpositum Ecclesiæ suæ Wormatiensis,
 & præcipue Olbertum, monachum Lo-
 biiensem, postea Abbatem Gemblacen-
 sem. Cum enim Burchardus adhuc ju-
 venis magno discendi ardore flagrans,
 Baldericum, Episcopum Leodiensem,
 quocum ei in Regia usus amicitiae ma-
 gnus fuerat, rogasset, ut sibi virum do-
 ctum mitteret, qui sibi Sacras literas ex-
 plicaret, ille ad id muneris magis ido-
 neum neminem esse censuit, quam Ol-
 bertum

„Verum quamquam nemo id audeat inficiari, ne-
 „mo tamen, salva fide, negare potest, etiam
 „Summum Pontificem in tota Ecclesia, & Episco-
 „pum in commissa sibi Diœcesi proprium esse
 „Sacerdotem, qui Fidelium confessiones excipe-
 „re ac facultatem illas excipiendi alteri delegare
 „valeat &c.

bertum Monachum, qui primo sub He-
 rigero Abbate Lobienſi, deinde in Mo-
 naſterio S. Germani Pariſiis, tum Trecis,
 & tandem Carnuti ſub Fulberto Epiſco-
 po S. Scripturæ operam dederat. Ol-
 bertus Abbatis Dignitate fulgens, Gem-
 blaci plus quam centum volumina Scri-
 ptorum Eccleſiaſticorum, & quinquagin-
 ta Profanorum collegit; qui librorum
 numerus illo ævo Bibliotheca locupletif-
 ſima cenſebatur. Burchardus vero Ol-
 bertus Magiſtro ita profecit, ut illa ætate
 Præſulum omnium doctiſſimus extiterit,
 atque Olberto opem conferente Cano-
 num Collectionem, de qua diximus,
 compoſuerit.

Inſtituti ſui rationem ipſe Burchar-
 dus explicat in Præfatione, Eccleſiæ ſuæ
 Præpoſito inſcripta. Nempe Presbyte-
 ros, cura animarum oneratos, neceſſaria
 ſcientia inſtruere, & præcipue antiquos
 Canones de injungendis pœnitentiis ma-
 ximam partem oblivioni traditos vel ne-
 glectos reducere intendebat. Opus in
 libros viginti quatuor dividitur, atque
 exordium capit a diſſertatione de Aucto-
 ritate Pontificis, de Ordinatione Epiſco-
 porum, de eorum officiis, & modo quo
 judicandi ſint. Tum agit de reliquis
 Clericis, de Eccleſiis, de Bonis earum
 temporaliſibus, & tandem de Sacramen-
 tis. In libro ſexto de criminibus & pœ-
 niten-

Sæculum XI.
 A.C. 1022.

Lib. I.

2. 3. 6. 7.
 &c.

Sæculum XI. nitentiis tractare incipit, in qua materia
A.C. 1022. Operis pars maxima versatur. Accu-
 rate & prolixè explicat modum impo-
 nendi, & implendi pœnitentias; sed et-
 iam exponit remedia, quibus redimun-
 tur, ne pusillos animo, si eas peragere
 nequirent, de desperationem conjiciat.

Ut res in exemplis clarescat; qui je-
Lib. 19. junare non potest, pro jejuniis unius diei
 in pane & aqua, in Ecclesia positis geni-
 bus quinquaginta Psalmos cantet, & illa

Pœnitendi die unum pauperem pascat, quod si fa-
modus. ciat, liceat pœnitenti cibos quos volue-
 rit comedere, exceptis nihilominus vi-

c. 12. no, carnibus, & adipe. Centum genu-
 flexiones pro quinquaginta Psalmis reci-

c. 14. tandis reputantur. Et divites hanc pœ-
 nitentiam data pecunia redimere pos-
 sunt. At bene notandum, illis tantum

c. 15. licuisse pœnitentiam redimere, quibus
22. eam ad literam implere erat impossibile,
 nec ipsam impossibilitatem suffecisse ad
 dispensandum ab omni pœnitentia, sed
 solummodo ad eam commutandam, ut
 peccator de se ipso, quocunque posset
 modo, pœnam sumeret.

Burchardi collectio, sicut & aliæ il-
 lius ætatis, repleta est falsis Decretali-
 bus, quarum auctoritas usu magis ma-
 gisque firmabatur. Nec Articuli, qui-
 bus hæc Collectio constat, ex libris au-
 tographis excerpti sunt, sed ex collectio-
 nibus

nibus antiquioribus, præprimis ex colle-
 ctione Reginonis, cujus errata non nun-
 quam descripsit, & addidit nova. Cete-
 rum Burchardus pro ratione sui ævi
 omnia boni Pastoris munera implebat.

Sæculum XI.
 A.C.1022.

*Bolz.præf.
 in Regin. n.*

12.

Cum enim suscepto Episcopatu invenis-
 set civitatem Wormatiensem propemo-
 dum desertam, & factam latronum fera-
 rarumque receptaculum, muros extru-
 xit, cives in agros dilapsos revocavit, ur-
 bemque intra quinque annorum spatium
 reparavit, nequicquam obistente Duce
 Ottone, qui Arcem in civitate tenens,
 in ea latrones & grassatores latitare per-
 mittebat. Exinde vero, Henrico Rege
 jubente, alio in vicem accepto prædio,
 Arcem Episcopo dedit, qui ea dejecta
 lapides ad condendum monasterium Ca-
 nonicorum adhibuit. Præterea Burchar-
 dus domum sibi in silva duobus Wor-
 matia milliariis dissita ædificavit, quo ne-
 gotiorum tumultu fatigatus quandoque
 secederet, ubi etiam suam Canonum
 Collectionem concinnavit. Constitu-
 tiones dedit familiæ S. Petri, id est, co-
 lonis agrorum Ecclesiæ suæ Cathedralis,
 secundum quas eorum causæ tam civiles
 quam criminales judicarentur. Complu-
 ra fundavit monasteria, atque ipso Au-
 ctore multi viri in Sæculo illustres relicto
 mundo Institutum monasticum amplexi
 sunt. Verum cernens deinde, plurimos
 illo

*in edit. Co-
 lon.*

Sæculum XI. illo ardore ultra prudentiæ regulas cor-
A.C. 1022. ripi, quadam die convocatis omnium
 Congregationum Fratribus, exposuit ne-
 cessitatem, qua quisque teneretur voca-
 tionem suam sive Monachi, sive Canoni-
 ci, sive Laici sequi, atque in illa condi-
 tione, quam semel elegisset, perseve-
 rare.

Burchardus Episcopus raro aliis cibis,
 quam pane, leguminibus, & arborum fru-
 ctibus refici solebat, nec alio potu quam
 frigida. Sæpe bonam noctis partem pau-
 peres in cunctis civitatis regionibus in-
 visendo & eleemosynas largissime distri-
 buendo transigebat. Singulis diebus,
 priusquam illucesceret, se se cellulae in-
 cludebat ad orandum usque ad primam,
 & quotidie Missam pro vivis & defun-
 ctis celebrabat. Non plus annis quatuor
 post Concilium Selingestadiense Super-
 stes, cum supremum tempus imminere
 intelligeret, omnibus a se excommuni-
 catis absolutionem impertitus, balneo
 corpus lavit, barbam & coronam capitis
 sibi radi jussit, & optimis vestibus indu-
 tus est. Tum, Vasallis suis familiaribus, ce-
 terisque forte præsentibus ad se ingredi
 jussis, gravi oratione quam vanæ & ca-
 duæ essent hujus mundi opes, adducto
 propriæ vitæ suæ exemplo, iisdem ob
 oculos posuit. Obiit autem anno 1026.
 & tota domo Episcopali excussa nihil pe-
 cuniæ

cuniæ inventum, nisi tres denarii in chi-
rotheca; at in quadam arcula cilicium
asperrimum, & vinculum ferreum, illa
qua carnem contingebat parte, usu attri-
tum, repertum.

§. LIII.

Manichæi in Francia.

Sub idem tempus, quo Concilium Se-
lingestadiense celebratur, in Francia
Hæresis periculosa prodita est, & in Con-
cilio Aurelianensi eodem anno millesimo
vigesimo secundo damnata. Aliquis ex
Optimatibus Normannorum, nomine
Arefastus, vir probus, consilio acer, &
facundus, qui ob has ipsas dotes sæpe
Legatus ad res gerendas tum ad Regem
Franciæ, tum ad alios Principes missus
fuerat, in domo sua alebat Clericum no-
mine Heribertum. Is studiorum causa
Aurelianum profectus Magistris usus est
duobus Clericis Stephano & Lifoyo, qui
ingenti opinione Doctrinæ & Sanctitatis
conspicui magnas largiebantur eleemo-
synas. In Regia quoque summo in pretio
habebantur, viros amabat Robertus Rex,
quin Stephanus (*) Constantiæ Reginæ
a Confessionibus, & Scholæ S. Petri Puel-
lier vulgo dictæ. Lifoyus Canonicus
erat

(*) De hoc Stephano in Cardinali Baronio
nulla mentio.

Sæculum XI.
A.C. 1022

to. 2. Spicil.
p. 670.

tom. 9. Conc.
p. 838.
Labbe Merl.
cur. p. 562.
Ademar.
Chr. p. 180.